

Con Đường Mây Trắng

Hôm nay, là buổi chiều cuối cùng của chuyến Hoằng Pháp tại Hoa Kỳ - Canada năm 2012 của phái đoàn Hoằng Pháp Âu Châu do HT Thích Như Điển – Phương trưởng Chùa Viên Giác, Đức Quốc làm trưởng đoàn. Ngồi trong chánh điện của Chùa Kim Quang tại thành phố Toronto, Canada do TT Thích Như Thanh trụ trì, là pháp đệ của Hòa Thượng Phương Trượng, nhìn những áng mây vân du qua nền trời xanh hun hút, tôi cảm thấy lòng an vui một cách lạ lùng.

Tám tuần hoằng pháp, không dài và cũng không ngắn để chư tôn đức Tăng Ni khắp nơi: Âu Châu, Úc Châu, Hoa Kỳ thu gọn hành trang và Phật sự địa phương của mình để cất bước vân du hóa độ. Mỗi trú xứ đi qua, mỗi đạo tràng dừng bước, quý ngài đều đem hết những tinh hoa của giáo pháp mà trong cuộc đời tu học của quý ngài đã thiện thế để chia sẻ, bồi đắp, gầy dựng, khuyến tấn hàng Phật tử tại gia. Nơi đầu tiên mà phái đoàn đến là Đạo tràng Phổ Quang ở Las Vegas và nơi cuối cùng để kết thúc chuyến hoằng pháp là Chùa Kim Quang ở Toronto, Canada, mỗi nơi đều lưu giữ lại một dấu ấn tốt đẹp của phái đoàn qua những bài thuyết pháp, những bài đạo ca, những bài thơ, những bài văn, những bài báo, những bài cảm niệm của Phật tử, những lời phỏng vấn của báo chí, đài phát thanh địa phương... tất cả đó, đã nói lên tinh thần ham học, ham tu của người nam nữ Phật tử thân thương. Đặc biệt năm nay, khi Hòa Thượng quyết định dừng lại không tiếp tục tổ chức chuyến hoằng pháp tại Hoa Kỳ - Canada nữa mà thể theo nguyện vọng của nhiều Phật tử ở Âu Châu, Hòa Thượng sẽ tổ chức đoàn đi hoằng pháp ở Âu Châu trong mùa xuân năm tới. Quý Phật tử ở các đạo tràng đã có 8 năm tham dự học hỏi với Đoàn đã biểu hiện sự nuôi tiếc bằng những giọt nước mắt thân thương đầy trĩu mền lã dài trên đôi má vốn đã in hằn lên nếp thời gian. Nhu cầu học Phật và tu theo Phật, vẫn là một nhu cầu rất cần thiết của người Phật tử tại gia. Đặc biệt là những nơi không có chư tôn đức Tăng Ni thường xuyên lui tới thuyết giảng, những vùng sâu xa ít người Việt, nhiều Phật tử đã phải lái xe 5, 6 giờ để đến tham dự khóa tu. Có những Phật tử tâm sự rằng: Chúng con chưa từng nghe thấy một buổi lễ nào mà quý thầy tụng kinh hay đến vậy, một thời công phu khuya với chuông, mõ, tang, linh, khánh, trống... cùng hòa âm vang lừng, thanh thoát. Những thể điệu nghi lễ trong một thời khóa tụng kinh vốn rất bình thường của một già lam, tự viện sẽ rất khó để thể hiện đầy đủ cung bậc nếu như chỉ có một vị Tăng hay Ni. Vì vậy, giá trị của một Đoàn Hoằng pháp không phải chỉ thuyết giảng không thôi mà còn làm cho Phật tử ở trú xứ ấy thấy được nền văn hóa lễ nhạc truyền thống của Phật giáo Việt Nam ngót hơn 2000 năm đồng hành cùng dân tộc, làm cho tín tâm của người Phật tử nâng cao và niềm tin nơi Phật giáo vững chắc hơn giữa những chiều dục của các tôn giáo khát tín đồ.

Đạo Phật là đạo của nhân duyên mà nhân duyên thì không thể áp đặt. Người thì có duyên với vị thầy này, người thì lại có duyên với vị thầy khác. Người thì có duyên với pháp môn Tịnh Độ tông, người thì có duyên với Thiền tông, rồi người thì lại có duyên với Mật tông... Tất cả các tông phái ấy chỉ là phương tiện để dẫn dắt hành giả đến với con đường giải thoát và giác ngộ. Tất cả các tông phái ấy đã hài hòa để cùng vận chuyển bánh xe pháp, làm cho Phật pháp được phổ biến khắp phương, cứu trợ Ta bà. Tất cả ấy đã tạo nên một bức tranh Phật giáo sống động, hài hòa, đầy màu sắc.

Cái gì rồi cũng sẽ qua đi, chưa từng có cái gì tồn tại vĩnh hằng trong cuộc đời vốn vô thường sinh diệt; nhưng mấy ai chấp nhận cái lẽ đơn sơ mắt – còn này để sống không bám chấp, không câu nệ, không giận hờn nhau... Từ lúc sinh ra cho đến bây giờ, có ai đếm được mình đã bao lần cười, bao lần khóc, bao lần vinh, bao lần nhục, bao lần hạnh phúc, bao lần khổ đau..., tất cả ấy đến với tất cả chúng ta, trên thân phận con người và muôn loại hữu tình, rồi tất cả ấy cũng lần lượt ra đi không để lại tí vết gì trong tiến trình sinh diệt vô cùng của trường thiên sinh tử. Ấy vậy mà, nhiều người sống chỉ bằng cái buồn vui thoáng hiện thoáng mất và ganh ăn ghét ở với đời. Ai đã từng cau có với người thân, bạn bè, đồng nghiệp, người dưng... hãy nghĩ là cuộc đời này ai rồi cũng chết; mà chết là bỏ lại tất cả sau lưng những gì mình đang có, ngay cả cái ghét và thương đang hiện hữu này. Nghĩ như thế, ta sẽ nhẹ nhàng bỏ lại những gì không thuộc về ta, những gì hết duyên với ta... Ta sẽ giải thoát khỏi sự cau có, chấp chặt trong lòng mình. Ta sẽ thông dong. Ta sẽ đi qua cuộc đời này không sàu muộn. Lòng ta sẽ rộng hơn để bao dung nhân thế, muôn loài.

“Phù xuất gia giả, phát túc siêu phương”, người xuất gia là bước đi trên con đường cao rộng. Con đường cao rộng của thân và tâm. Con đường của “ưng vô sở trụ nhi sanh kỳ tâm”. Con đường mà tâm của người xuất gia trải nghiệm đó là không bám chấp; vì các pháp là duyên sinh, mà duyên sinh thì vô ngã, mà vô ngã thì có gì để bám chấp. “Hoàng pháp vi gia vụ, lợi sanh vi sự nghiệp”, vận chuyển bánh xe pháp là việc nhà và làm lợi ích cho chúng nhân là sự nghiệp. Với hoài bảo của người xuất gia cao lớn như vậy, mấy ai đã bằng lòng rằng con đường mình đang đi đã trọn vẹn. Huống chi “chúng sanh không số lượng, thệ nguyện đều độ khắp, Phật đạo không gì hơn, thệ nguyện đều viên thành.” Những suy nghĩ hiện ra trong đầu như vậy, tôi thấy mình nhỏ bé giữa những bộn bề trách nhiệm của kẻ xuất gia. Thôi thì nương nhờ ân đức của Chư Phật, chư vị Bồ Tát và Hiền Thánh Chúng để phát nguyện dẫn thân mà tiếp bước trên con đường cao rộng ấy. Bởi vì, chưa từng có một vị Phật nào, một vị Bồ Tát nào không phát nguyện phụng sự chúng sanh mà đạt thành quả vị cả.

Nhìn ra ô cửa sổ nhỏ của chánh điện chiều nay, mây trên trời vẫn còn ung dung phiêu lãng. Những áng mây ấy lúc đục, lúc trong, lúc thì hình này, khi thì thù nọ... Chúng chưa từng giữ nguyên hình dáng từ lúc ban sơ hội tụ làm mây cho đến khi tan biến vào vô cùng của dặm dài cuộc đời trôi nổi. Cũng giống như tâm thức của vạn loại chúng sanh, tâm thức ấy cũng lúc tỉnh, lúc động, lúc thương, lúc ghét, lúc hạnh phúc, lúc đau khổ... tất cả đó chỉ là cái hình thức phô diễn ra bên ngoài còn cái bản chất ẩn tàng bên trong tâm vẫn là vắng lặng.

Một chuyến hoàng pháp với nhiều bài học, “học ăn, học nói, học gói, học mở”... từ chư tôn đức và học nhiều thật nhiều từ đại chúng, kẻ xa, người gần, kẻ nói năng, người im lặng...

Chùa Kim Quang, Toronto, ngày 21/5/2012

Thích Hạnh Tuệ